

من تیکوشام تا مروت بم!

نامه‌ی چارلی چاپلین بو کچه‌که‌ی

عه لی کیتابی له فارسی به وه کردوو به ته کوردی

کچم ژالدین!

ئیره شه وه ... شه ویکی نوئیل. له برج و بارووه چکوله که م دا، گشت له شکره بی چه که کان نوستون، خوشک و براکانت هه تتا دایکت. به زه حمه ت توانیم بی شه وه ی شه و په له وه ره نوستووانه وه خه بهر بینم خوم بگه به نمه شه م هوده چکوله نیوه تاریکه، شه م هوده به ی چاوه روانی مه‌رگ. من له تو فره دوورم فره... به لام چاوه کانم کویرین گه ر ته نیا تاویک دیمه نی تو له کاسه ی چاوه کانم دوور که نه وه. وینه ی تو له ویدا. له سه ر میزه که مه ، دیمه نی تو لیره دا، له سه ر په‌ره ی دلمدایه. به لام تو له کویی؟ له وی له پارسی سیحرباز، له سه ر ته خته ی شانوی شکوداری تماشاخانه ی «شانزه لیزه» سه ما ده که ی، هه ست به خشپه ی پیت ده که م، هه ر ده لیبی له بیده‌نگی شه‌وانه له گویمدا ده‌نگ ده‌داته وه ، له م شه‌وه‌زه‌نگی زستانه دا شه‌ستیره کانی چاوه کانت ده بینم، بیستوومه نه خشی تو له و شانویه پرنور و شکویه دا، نه خشی شازاده ی به دیل براوی ئیرانی شه سیری ده ستی خانی تاتاره . کچم شازن به و سه ما بکه، شه ستیره به و بدره وشویه، به لام شه گه ر قاقای پیکه نین و ستایشی تماشاچیان و عه تری مه ستی هینه ری شه و چه پکه گولانه ی بویان ناردوویت ، مه جالی وشیار ی بو هیشتی، له کونجیکدا دانیشه نامه که م وه خوینه و گوی بو ده‌نگم راگره ، من باوکتیم ژالدین! شه وسا که مندا ل بووی له ژوور سه رتدا داده نیشتم چیروکم بو ده گوتی: چیروکی لای نوستووی ناو لیره وار، چیروکی حه زیای بیداری بیابان، که خه و له چاوانی پیرم نزدیک ده بوو، سه رزه نشم ده کرد، ده م دایه به ر تانه و تووانج ده م گوت : "لاچو برو توختم مه که وه، من له قولایی خه یالی کچی خومدا خه وتووم " خه ونم ده دیت ، له سه ر ته ختی شانودا فریشته به کم دیت ، به سه ماوه سه مای ده کرد، به گویم ده م بیست ، تماشاچیان به ناوا به به کترین ده گوت : شه و کچه ده بینن؟ شه وه کچی کابراپیره ی قه لخه کونه، کام قه لخه کون چارلی!

به لی من چارلی باوکی توم، پیرم هه ر وه ک که وله کونم. ئیتر ئیستا نوره ی تویه تا ده توانی سه ما بکه ! من به پاتولی فش و فول، پینه کراو، بریک دراو سه مام ده کرد. تو له کراسی ناوریشتی شازاداندا سه ماده که ی. به‌ناهه‌نگی هورا و چه‌پله تماشاچیان هه‌لت ده‌نین بو سه ماوات، بو که هکه‌شان! برو بو وی! بو ویش برو! به لام جاری بو سه رزه وین واول که رو، ژینی خه لکی تماشاکه: ژینی سه ماکه رانی گه روکی، پیخاوسی ناو، کوچه و کولانی تاریک، تماشاکه: به بینه وایی، برسی و پیخواس، لاقی له رزوک هه لده په رن . چاک تیفکره، شه منی بابت له وانه بووم! له شه وانی شه فسانه یی مندالیتدا به قسه ی خوش و لایلییه ده مکردیه خه و، به لام خومی خه و لیزراو تا به یانی تیم ده روانیت ، گشت لیدانی دلتم ده ژمارد، به خوم ده گوت : "شه ری چارلی ! نایا نا شه م بیچوه پشیله چاو پشکووتووه، بشی دواروژ تو بناسی؟"

نازیزه که م تو نامناسی! شه وانی دووری رابووردوو، زور چیروکم به گویتدا گوت : به لام چیروکی ژینی خوم، قه ت پیت نه‌گوت. چیروکی منیش، شایانی بیستنه، چیروکی شه م قه‌لخه‌کونه، به برسپه‌تی له په‌ست‌ترین کوچه و کولانی له‌نده‌ندا، گورانی ده گوت ، هه‌لده‌په‌ری، پاره ی سه‌ده‌قه ی وه‌رده‌گرت. شه مه چیروکی کونی منه . چیژی نه بوونی و برسپه تیم زور چه شتوه . ویرای شه مانه، من ده ردی نه داری و هه ژاری، شه و شرپوشه گه‌روکانه یشم چیشتووه . له کاتیکدا به ده س پان کردنه وه، بو تاقه تنه نیکی سه ده قه ی راگوزه ریک، شه پولی به حری دلی پر شه هامه تیان ده نیشته وه : هه ستم ده کرد. سه‌ره‌رای شه مانه شه من زیندووم، له و مردوانه ی بهر له مردن نابی لییان بدوین! چیروکی من بو تو که لکی نیه، با له باره ی تووه بدوین! ناوی من پاشکوی ناوی تویه: چاپلین! به م ناوه وه ماوه ی ۴۰ سال خه لکی دنیام

هینا که نین، زورتر له وه ی ته وان که نین بوخوم گریام ژرالدين. ته و دنيایه ی توی تیا ده ژیت، ته نیا دنيای موسیقا و سه مانیه.

کاتیک له نیوه شه ودا له هولی پرشکوی تماشاخانه دییه ده ری، گشت ته و ده وله مه ندانه ی ستایشته ده که ن، فه راموشکه، به لام سوراخی ژیانی مال و مندالی ته و شوفیره تاکسیه بگره که بو مالت ده باته وه، جویای حالی ژنه که ی به... گه ر ناوسه و پاره ی کرینی لانکه و پوشاکی کورپه که ی نیه، زور به نهینی وه ک مروفیکی بیته ندیش چه ک راکیشه، بیخزینه ناو گیرفانی میرده که یه وه، دلنیا به، من به نوینه ری خوم له بانکی پاريسم را گه یاندوه، ته نیا و ته نیا ته م جوړه خه رجانه ت جیگای ره زامه ندی منن. ته مما بو باقی خه رجه کانی دیکه ت پیوسته لیسته ی حه سابت بنیری. کچم جارجار به ئوتوبوس و به میترو به شاردا بگره ری ژیانی دانیشتونای شار تماشاکه، بیوه ژنان، مندالانی بی باوک و هه تیو تماشاکه، لانی که م روژی جاریک به خوت بلی: "منیش یه کیکم له وانه! کچم تویش یه کی له وانه ی! نه زیاد، نه که م! ته وه ش بزانه، هونه ر به ر له وه ی دووبال بو فرین به مروف بدات، ته غله ب لاقه کانی ده شکینی. هه رکات له چرکه یه کدا هه ستت کرد که تو له تماشاچیانای هونه ره که ت به نرخ تر و به ریزتری، له و له حزه دا ته ختی شانو به جی بیله، به یه که مین تاکسی خوت بگره یه نه "حوومه ی پاريس". من ته و شوینه باش شاره زام. زور له میژه ته و جیگایه بیشکه ی به هارانی کاولیانه، له وی دایه سه ماکه رانی هاوسه نگ و نرخی خوت ده بینی. جوانتر له تو، چاکتر له تو، چالاک و سه رکیشتر له تو، سه ما ده که ن، له وی نوور هاویژی چاو کویرکه ر، وه ک تماشاخانه ی شانزه لیزه هه رگیزاو هه رگیز نه بینراوه. نوور هاویژی تماشاخانه ی کاولیه کان مانگه شه وه و سه ر په نایان میچی ئاسمان! ورد بنواره و باش تیفرکه. ئایا له تو جوانتر له تو باشتر سه ما ناکه ن؟ به خوت بسه لمینه که هه میسه که سانیک هه ن له تو باشتر سه ما بکه ن و شمشال لیده ن.

ته وه یش بزانه، تاکوو ئیستا، له بنه ماله ی چارلی دا، که س هیند چارداوه روو نه بووه، به چاوی سووک بنواريته گاریه چی یان سوالکه رانی برسی و پیخواس و دامای گویی چومی سن. ته من ده مرم تو ده مینی، هیوادارم هیچ کات هه ژار و ده س کورت نه بی. له دوو تویی ته م نامه دا، چه کیکی سپیت بو ده نیرم، به که یفی خوت ره قه م لیده و پوول وه رگره، به لام هه رکات تاقه دوو تمه ن خه رج ده که ی، به خوت بلی: "تمه نی سیهه م هی من نیه، بیشک هی که سیکي داماو و بی ناویشانه، که هه ر ئیستا بو په ناباتیکی چاوه روانه."

پیویست به پشکنین ناکات داماو به بی ناویشانه کان یه کجار زورن و له گشت لاهه ن. ته وه ش بزانه با پیت بلیم که ر له پول و پاره ده دویم، من له فیل و ته له که ی منداله شه یتانه کان، ئاگادارم، من عومریکم له گه ل "سیرک" و به ن بازاندا بردوته سه ر، کاتیک ده مدی به ن بازه کان به حه واوه به سه ر به نیکی باریکدا دین و ده چن، نیگه ران بووم. به لام با ته و راستیه شت پی بلیم کچم: خه لکی له سه ر زه وینی پان و به رین دا، زورتر له به نازانی سه ر به نی باریک و به رز ده که ونه خوار ملیان ده شکي.

ره نگه شه ویک شه وقی گران به هاترین گه وهه ری ته م دنیا یه فریوت دات. ته و شه وه و ته و گه وهه ره ده بیته په تی پورتوکاوی ژیر پی و ژیانته، بیشک ده که ویه خواره وه. ره نگه روژی رواله تی جوانی شازاده یه ک فریوت دات. ته و روژه تو ته ناف بازیکی ناشیت. به ن بازی نا شیش زور زوو ده که ویته خواری. دلت به زیر و زیو مه ده، چونکه به نرخترین و پرنورترین ته لماسی دنیا تیشکی روژه، به خوشیه وه له ملی هه موو که سیک دا ده دره وشیته وه. ته مما ته گه ر روژی دلت دایه تیشکی هه تاوی سه ر و سیمای پیایویک، له گه لیا یه کدل به. به دایکت و تووه له م باره وه به نامه له گه لت بدوی. چونکه ده زانم ته و له من باشتر خوشه ویستی ناسیوه، ته و له من باشتر ماموستای په یوه ندی دلانه. من ده زانم کاری تو یه کجار گرینگ و گرانه، جه سته ت له سه ر ته ختی شانو جگه له چه پالیک حه ریر هیچی له شت داناپوشی، ده کری به بونه ی فه ن و هونه ر هه میسه به رووت و قووتی بجیته سه ر ته ختی شانو، به داپوشراوی ساغ و سه لیم بیته خواری. به لام هیچ که سیکي دیکه شایانی ته وه نیه که کچیک بو خاتری ته و نینوکی پیی رووت کات. رووت و

قووتی نه خوشی چاخی ئیمه یه . من زور پیرم ره ننگه وته کانم پیکه نین هینه ربن . به لام به بروام، له شی رووت و قووتی
تو ده بی هی که سیک بی، که تو روحی رووت و قووتی نه وت ده وی .

روله م ژرالدين!

ته نیا و جارجار خوت له ئاوینه دا ببینه . له ویدایه من ده بینى . خوینی من له ناو ده ماره کانى تو دایه . هیوادارم تا
نه و کاته ی خوین له ناو ده ماره کانى له شمدا وشک ده بیت ، چارلى ، باوکت له بیر نه که ی . من فریشته نه بووم به لام
به هه موو تین و توانم تیکوشا وم تا مروف بم . تویش تیکوشه .

چاوه کانت ماچ ده که م

سویس سالی ۱۹۶۴
